

השב"צ פוזן בשיגור גולגולת פולחן באינטרנט, ומפוזן באגר ישיבה קדיש משלה, באגר "ישיבה" אפסיסבוק.

שב"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
בשלח | 395
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... לא כחות מסדהים/ אלוש

לפני שנתיים קרובת משפחה שלי חלתה במחלה מסוכנת. היא היתה חולה במיטה, מושבתת. זה היה מאוד קשה לבת הקטנה שלה, שהיתה אז בת 9, לראות את אמא שלה ככה. אותה קרובת משפחה דיברה עם הבת שלה ואמרה לה: "כל מה שה' עושה לנו זה לטובה, כי ה' אוהב אותנו, וגם אם הוא עושה לנו דברים שקשים, זה כדי שנהיה טובים יותר" לפני שבועיים, אותה בת קיבלה מכה חזקה שפגעה בה פיזית ושכלית. היא שקעה במין תרדמת, ומפעם לפעם הגיחה ממנה, אמרה כמה מילים (לא תמיד קשורות למציאות, כי המח לא חזר להיות 100%) ושקעה שוב בשינה. פעם אחת היא התעוררה ואמרה: "אבא, אני אוהבת אותך, אמא, אני אוהבת אותך", וחזרה לנמנם. לאחר זמן קצר היא שוב פקחה את העיניים, ואמרה: "אבא ואמא, אני שונאת אתכם..." אמא שלה הגיבה: "את שונאת את המצב הזה של הערפול והכאב?" "כן". "ואת חושבת שאבא ואמא אשמים בו?" "לא". "מי הביא לדעתך את המצב הזה?" "הקב"ה". "ואתו את אוהבת?" "כן". "אבל למה?" הקשתה האם. "כי הוא אוהב אותנו, ואם הוא עושה דברים שקשים, זה כדי שנהיה טובים יותר", ענתה הבת.

תארו לעצמכם ש:סדר ט"ו בשבט. דודתכם מגישה עוף ממולא בפירות יבשים. ולא בטוח שהם נבדקו לפני שהוכנסו לעוף...

אז מה עושים? במאכלים לא כשרים יש חומרה מצד שהם נהפכים לחלק מהאדם. בנוסף, יש אומרים שבאכילת תולעת או חרק שלמים עוברים על ארבעה איסורי תורה.

חכמים הצריכו לבדוק מאכלים שמצויים חרקים ברובם, או אפילו במיעוטם, אם הוא "מיעוט המצוי" (5-10% נגועים, ויש מיקלים יותר). דוגמאות למאכלים כאלו: ארטישוק, ברוקולי, כרובית, תות עץ/שדה, קלחי תירס. ירקות עלים, כמעט ולא ניתן לאכלם על ידי בדיקה, ועל כן יש לקנותם רק מגידול מיוחד ללא תולעים. לגבי שאר המאכלים, צריך להתעדכן על צורת הבדיקה היעילה לכל מאכל, ועל מה בדיוק צריכים לחפש בו...

מאכלים שרמת הנגיעות שלהם נמוכה מאוד (כגון סוכר, עגבניות), אינם צריכים בדיקה, אולם טוב להתרגל להסתכל על מה שאוכלים. מאכלים שיש בהם "מיעוט המצוי" נגוע, אם התבשלו כך שאי אפשר לבדוקם, מותרים, כיוון שגם אם היו תולעים, ייתכן שנימוחו בבישול.

לשמור ולעשות

חיונינו לז"צ

שאלה משומק החפירה

שנים". "איך אג מסכה?" כולן פגאספא סביבו. "זה השגיו שלי", איטפטי אגא. הוא באמא עד יפה, אמרל שלא הפקטי אגא מאס השגא. יולאך פה חד שגיא?" שאלפ אביה. "כן, איפלה פה, מסגאביים". פרלטי כמו איזא אמא... "אז אמפ נטיחא?" רחל חזרה חל השאלה. "נראפ אי שזא מצווא אנטאח חזים", חניגי. "איזא מצווא בדיוק?" היא שאלה. "יילשוא פארץ", אריאלה שלפה אפ. "גאדה, חזריה", רחל החזירה אפ חל מקודם. "חל לא דברי", השלגי.

אפני שנטחנו נאחפ הקריאפ אג הפיסור חל אדריינוס הקיסר ילחוק-חצמאגי רכנראפ הוא פיה וואחד רלח, שראפ זקן שנטאח חל חראב. כלשאל אג פנטאח האפ יפנה מפיולג מלשיו, חנה או הפקן: "כמו שנטח אבוגי אי, כך אני נאחפ אאלפ שיבאלא אחרי", "טוב, אז באלא ניטאח אנכדים שנוני", רחל אקחה שגיו אחד אכניספ אגא אכפירה בקרקל. חם הכיסוי. כולן חנקו. היא קאטה גיפאדיחה חצמאח חל חצמא. שגאנו שם כמה חלולג שגיאים חדשים, שבאגא יום

ט"ו בשבט חד לא פלח, אפא החל אאיונאג כבר פה. פנטיחא פנטיחא רק בשבאח פפא, אפא פלפס שוי יזא כבר פלפאח אנטיחא איד פישאב. ילחנו מסורג כזאל פישאב. "ארץ ישראל שוי יפה זלם פורחג", שרו חאק מפפנאג, אפגחא בחאק פלני שטר "כך פואכים פלגאיים". אני פקלפגי אכרמוני פלני קולא ואל פציגי פה.

"גגידי, חזריה, אמפ פנטיחא האלפ?" שאלה אגא אריאלה פלפכה אידוי. "מה, אג לא רזפה יום חופש?" חנה רחל. "גאדה, חזריה", אמרה אריאלה. "חל לא דברי", חניגי.

"וואלפ באמא שאלה, אמפ באמא פנטיחא האלפ"... רחל פרהרה בקול. פרהרגי בדממה. "אפ?" היא פננה אלו מטפ. פסברגי אפ שאני חולשב. "אחלוב זפ טאב", היא אמרה, אכצטרפה אלגיקה, פוסחא.

"יראלא אג פחץ כזפה?" חצמאח חל שגיו אחד, "זה השגיו שלי. אני נאחפי אגא פה אפני כמה

קורא קבוע ל סולת לבן

תפילה - הצד המעשי

לפעול בשמים או לפעול בשטח? על מקומה של התפילה בחיינו.

בפרשה עם ישראל נמצא במצוקה. יצא ממצרים, הגיע לים, נצמד אל הקיר עם הגב. מצרים מלפניו, גלי הים מאחוריו, במדבר יש חיות טרף, ואין לו יותר מדי מה לעשות.

מה יהודי עושה כשאין לו מה לעשות? פונה למעלה. עם ישראל צועק אל ה', וגם משה עומד ומתפלל.

"ה' ילחם לכם ואתם תחישון", מרגיע משה את העם, והמשפט הזה עדיין מהדהד בתודעה היהודית לדורותיה. מה שקצת פחות זוכרים, זה את התגובה של ה' למשה: "מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל ויסעו!" תפסיק להתפלל ותתחילו לנוע!

אז להתפלל, או לא?

את התשובה נזהה דרך מה שקורה בהמשך הפרשה. עם ישראל רעב, ומקבל מה' אוכל - לא מהעולם הזה. לא צריך לזרוע חיטים, לטפל ולקצור אותן. רק לצאת מהבית, ולקחת. בחינם.

המון, ממש כמו קריעת ים סוף, הוא רק חלק ממערכת ניסית מיוחדת שזכה לה עם ישראל שרק החל את חייו הלאומיים.

כמו שבתחילת החיים ההורים נמצאים ליד הילד, שומרים עליו מכל דבר, עוטיפים אותו בחום ודואגים לו למה שהוא צריך, כך גם עם ישראל זכה לים שה' קרע בפניו כדי שיעבור בתוכו, לענני כבוד מכל עבר ולמן שמגיע מוכן.

אבל גם אם זה כיף להתחיל את החיים, לא זו המטרה שלהם. יש ערך בשלב הינקות ובילדות, אבל בסופו של דבר, האדם הבוגר עושה את הדברים המשמעותיים שבשבילים בא לכהן.

ולכן עם ישראל ממשיך ובה לארץ. מארבעים שנה של "מעין עולם הבא", הוא נוחת לתוך העולם הזה. ההנהגה הניסית של דור המדבר מפנה את מקומה לזו הטבעית של דור באי הארץ. בהנהגה כזו יד ה' פחות גלויה, אבל זה מה שמאפשר לנו להושיט יד ולהשתתף, לגדול.

כאן, כדי שיהיה לך אוכל, אתה צריך גם לעבוד. כדי שתהיה לך הגנה, אתה צריך גם צבא. כאן אינך יכול רק לשבת בבית המדרש, לאכול מן וללמוד. כאן האתגר יותר גדול - הגיע הזמן שתדאג לעצמך, ותוך כדי תזכור כל הזמן שמי שנתן לך את האוכל במדבר, הוא זה שמפרנס אותך כעת, דרך יגיע כפיך.

קעת נחזור לעם ישראל שעומד על שפת ים סוף ושואל את עצמו אם להתפלל או לא. המדרש מסביר שה' אמר למשה: "עם ישראל כבר התפלל ושמעת. למה אתה מתפלל? תתקדמו!" ודאי שצריך תפילה, אבל אחר כך, לא לשבת בצד בשקט ולחכות שה' יעזור, אלא להתקדם ולצעוד עם כל הכוחות שה' נתן בנו, ולזכור שכל ההצלחות הן ממנו. ה' רוצה לתת לנו, אבל דרך הדאגה הבוגרת שלנו לעצמנו.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

בצאתי לקראתך

אתה יודע? הלימוד שלנו משפיע. השבוע הלכתי לקנות חולצה, ותוך כדי שאני מודד, שמתי לב שאני מחפש איפה הסמל של החברה... ואז אמרתי לעצמי: "הלו! זה לא באמת עושה ממך משהו יותר חשוב?" ותאמין או לא, דווקא שמחתי שבחולצה שבחתי בסוף לא ראיתי את הסמל של החברה. סחטיין.

אבל אחרי שיצאתי מהחנות גיליתי את הסמל של החברה על הארון, וגם בזה קצת שמחתי...

איוו כנות. זה מה שאנחנו אומרים "והעלה רפואה שלמה לכל מכותינו". יש רפואה לא שלמה, והיא רפואה, אבל אנחנו רוצים להתרפות לגמרי. כמו גאולה שלמה, אמונה שלמה ותשובה שלמה, שבכל אלה יש דרגות דרגות (אגב, ארבעת התחומים הללו יוצרים ראשי תיבות אתר"ג, הרב גינזבורג שליט"א כתב על זה משהו).

הי, הי, עשית ממני חולה!

חס ושלום. פשוט הסיטואציה הזכירה לי את המשפט הזה, אבל לא התכוונתי אליו אישית חלילה. אם נפגעת, אני מבקש סליחה. אבל עקרונית אני אומר, מחלה ורפואה זה לא רק של הגוף. יש רפואת הנפש ורפואת הגוף ורפואת הדעת. כל דבר, כשהוא במצבו הטבעי והנכון, הוא בריא. כשהוא חורג ממקומו ונוטה הצידה, הוא חולה. כשסולם הערכים שלנו מתעקם או מתהפך, משהו בנו חולה - ומשהו בסיסי ביותר. את ההחלטות החשובות ביותר בחיים אנחנו נקבל בהתאם לדעות ולאמונות שלנו.

איך למשל?

אם נתייחס רגע לדוגמה של החולצה שקנית ותתחדש, אגב. חולצה יפה! אם אני בדעה שמה שהחברה מעריכה מקבל תופסת ערך, ומה שהחברה לא מעריכה לא, סביר להניח שדעת החברה תקבל משקל רציני בהחלטות שאקבל, כמו בחירת מקום לימודים, מגורים או עבודה, ואפילו צורת התנהגות שאני עלול לסגל. רוצה עוד? לפי מה אבחר את בת זוגי? בסופו של דבר אצטרך לזוהר על חלק מהדברים שהייתי רוצה כדי לזכות בחלק אחר שחשוב לי יותר. מה חשוב לי יותר ומה פחות? אם לדעתי הנראות החיצונית קודמת לערך הפנימי, זה יבוא לידי ביטוי! לאיזה סגנון וגודל משפחה אשאף? אלו ערכים אנחיל לילדיי? הדברים המשמעותיים ביותר בחיים מגיעים מהדעות והתפיסות שלנו. לכן מאוד חשוב לברר באמת מהן.

שעת סיפור

ראש ישיבה חשוב טס פעם לחו"ל לשבועיים להשיג תרומות לקיים ישיבתו. תוצאות הנסיעה לא היו מזהירות. השבועיים תמו, וכסף - אין. הרב הגיע לשדה התעופה במפה נפש. עוד כמה שעות יש לו טיסה חזור, ובקושי מחיר של כרטיס טיסה יש לו. הוא אמר: 'התאמצתי והשתדלתי. אם מהשמים לא רוצים שהישיבה תתקיים, היא לא תתקיים. עשיתי מה שיכולתי'. ואז שאל בתוכו קול: 'כל מה שיכולתי?'
עד לטיסה היו לו שעתיים. הרב הלך לבניין קרוב שנראה כבניין משרדים. הוא החל עולה בקומות, וכשמצא משרד שעשה רושם שבעליו יהודי, נכנס. איש העסקים קיבל את פניו. הרב סיפר שהוא בא מישראל. "קבעת פגישה?" שאל איש העסקים. "לא, אבל באתי, ואני כבר כאן." איש העסקים הסכים להיפגש למרות שלא נקבעה פגישה, והרב הראה לו את תכניתו וסיפר לו על הישיבה. חמשת אלפים דולר נתרמו באותה פגישה, ובהמשך הזמן - אותן שעות מנוצלות הניבו תרומות נכבדות נוספות והצילו את הישיבה.

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

מה שאתה רוצה
זה באמת מה שאתה רוצה?

מוצאי שב"צ

